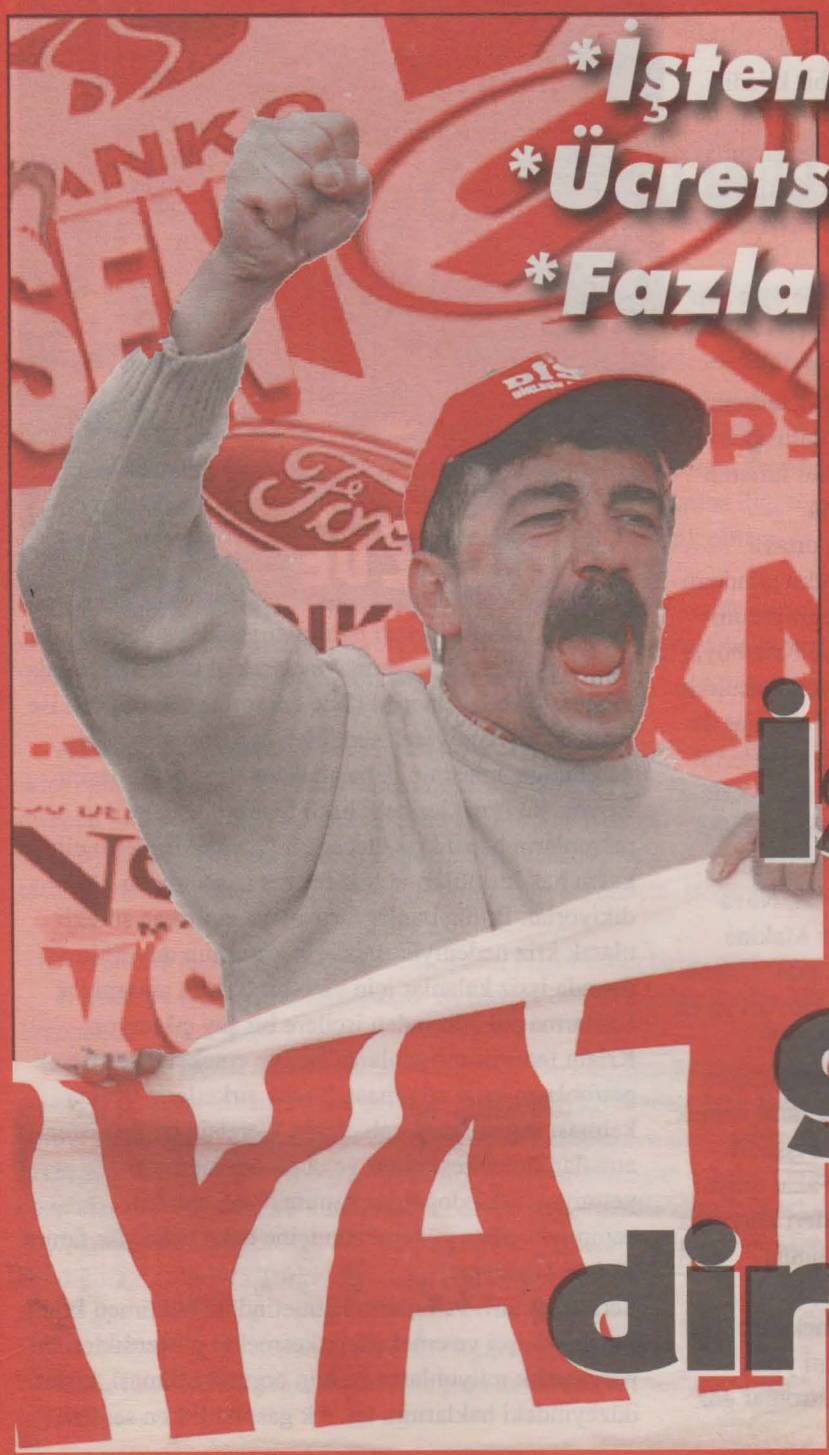
Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Aralık 2008 - İşçi Bülteni Özel Sayı No: 384

*İşten atmalara
*Ücretsiz izinlere
*Fazla mesailere
*Zamlara
karşı...

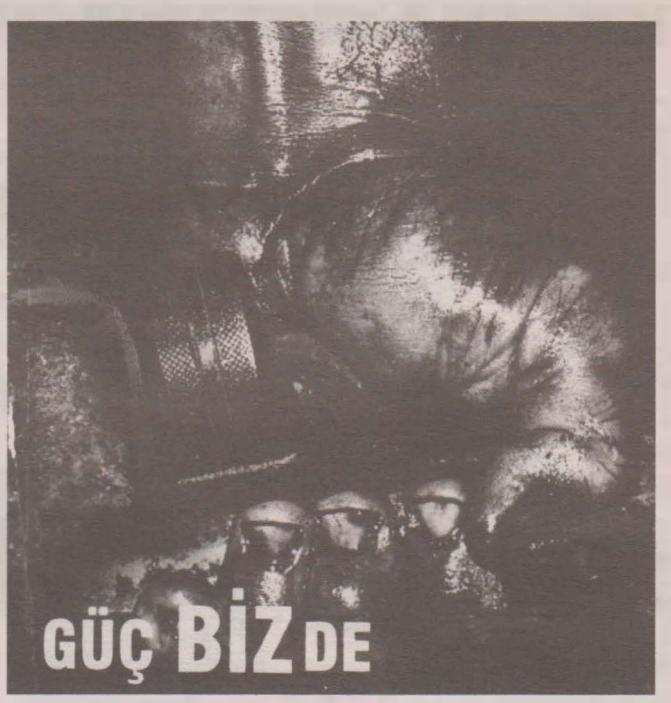
İşgal,
grev,
direniş!

YAŞ

Şirketleri kurtarma paketleri işçileri "teğet" geçiyor!

Birkaç ay önce ABD'de emlak piyasasında başlayan kriz bir süredir de mali kurumlar; bankalar, sigorta şirketleri vb. üzerinde yaşanıyor. Fakat herkesin söylediği gibi bu kriz alışık olduğumuz türden krizlerden değil. Sistemi temelden sarsan bir krizdir bu. Kriz öyle büyük ve sarsıcı ki her zaman işletmeleri kurtarmak için kredi veren bankların kendileri batmaya başladılar. Bankalardan sonra batanlara bir de sigorta şirketleri eklendi. Bu sigorta şirketleri bankaları da sigortalıyordu. Şimdi onlarda batıyor.

Kapitalist sistemde her şey bir biriyle öyle sıkı bağlarla bağlıdır ki birinde olan anında diğerini de etkiliyor. İşte bu nedenle de dönüp dolanıp iş fabrikaların kapısına dayanıyor. O kadar kriz tartışması olurken kimse krizin niye çıktığını ve sorumlusunun kim olduğunu söyleyemiyor. Zenginlerin kar hırsının yarattığı aşırı üretimden dolayı üretilenlerin satılamadığı ve bundan dolayı da krizlerin ortaya çıktığını ifade edemiyorlar. İşte günlerdir tüm gündemi kaplayan ekonomik krizin sebebi budur; aşırı üretim yapmak ve üretilen malların elde patlaması. Kriz böyle ortaya çıksa bile patronlar zarar etmemek için öncelikle çalışanlarını işten atmayı tercih ediyorlar. Patronlar ilk işçiyi işten çıkarıyor, ücretsiz izne ayırıyor, ücretlerini geciktiriyor ya da hiç vermeyerek süründürüyor. Kriz dünyada nasıl yaşanıyorsa bizde de öyle yanşıyor kriz. Sony, Ford, Renault, Nokia, Plips, Volvo, Paccard, Nergis Holding, Arçelik, Kadıköy Belediyesi, Nova Reklâmcılık, Sardoğan, İnka Cıvata, Eksen Makine toplamada on binlerce işçiyi kapı önüne koydu. Üstelik bu ismini verdiklerimiz işçi çıkaranlardan bazıları ve en bilinenleri gerçek sayıların çok daha korkunç boyutlarda olduğunu üstelik bunun giderek artacağını söyleyelim. Kriz zenginler için karlarından zarar demek olsa bile milyonlarca işçi ve emekçi için ise işsizlik, açlık ve diz boy sefalet anlamına geliyor. Fakat milyar dolarla hazırlayıp batan bankaları ve şirketleri kurtarma planları yapan devletlerin hiçbirinde kapı önüne koyulan yüz binlerce işçi için bir kurtarma planı çıkartılmadı. Üstelik işçi ve emekçiler için bir parça güvence sağlayan kimi yasal haklar ve sosyal fonlara bile patronlar göz

dikiyor. TÜSİAD üyesi patronlar işsizlik sigortası fonunun işverenlere sermaye olarak aktarılırsa krizi da rahat atlatabileceklerini ifade ediyorlar. Bir başkası ise fırsat bu fırsat diyerek sendikalı işyerlerinde asgari ücret uygulamasının daha alt seviyelere çekilmesini istiyor. Bu örnekler belli başlı olanları ancak patronların hepsi kriz tüccarlığı yaparak işçilerin elinde kalan hak kırıntılarına bile leş kargaları misali göz dikiyorlar. Bütün bunlar tartışmaya açılırken sürekli olarak kriz nedeniyle işsizlerin arttığının duyurulması dışında işsiz kalanlar için yine bir çözüm aranmıyor. Kurtarma paketlerinden işçilere bir şey çıkmıyor. Krizin faturası milyonlarca işçi ve emekçiye kesilerek patronların krizi atlatması, büyük şirketlerin ayakta kalması sağlanmaya çalışılıyor. Ücretsiz izinler, işten atmalar, ücret kesintileri ve ücret ödememeler yetmiyor. %82 doğalgaz zammı, %66 elektrik zammıyla adeta güzümüzün içine baka baka yük fatura bizlere kesiliyor.

Sermaye sınıfı ve onların hizmetindeki hükümeti krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmekte gösterdikleri bu pervasızlık milyonlarca işçinin örgütsüz olması, kırıntı düzeyindeki haklarının tek tek gaspedilirken sessiz

kalması ve sınıf birliğini ve dayanışmasını örgütleyememesinin sonucudur. Bu tablo işçilerin nasıl bir yol tutması gerektiğini de gösteriyor. Kriz bahane ederek her hakkımıza saldıran, ihtiyaç duymadığı her durumda bizleri kapı önüne koyan sermaye sınıfına karşı mücadele tutabileceğimiz tek yoldur.
Krizin faturasının işçilere kesilmeye çalışıldığı bazı fabrikalarda işçiler fabrikaları terk etmeyerek (işgal ederek), grev ve direniş yolunu tutarak krizin faturasını ödemeyi reddettiler. 29 Kasım günü onbinlerce işçi ve emekçi Ankara'nın göbeğinde taleplerini haykırdı. İşte bizler de işten atma, ücretsiz izin uygulaması ve haklarımızın gaspedilmesine karşı işyerimizi terk etmemeliyiz, patronların saldırılarını direnişlerle yanıtlamalıyız. Fabrikalarda kuracağımız işçi komiteleri, işçi birlikleri ve işçi komisyonları aracılığıyla dayanışmayı örgütlenmeli ve patron sınıfının saldırılarına karşı işçi barikatını kurmalıyız.

Işçilerin kriz hakkındaki dUşUnceleri...

ABB işçisi: "Kriz var" diyerek haklarımızı tırpanlamaya çalışıyorlar. Krizi kullanarak haklarımızı gaspediyorlar. Krize karşı örgütlü bir mücadele yürütmek gerekiyor. "Nereye kadar?" diye sorarsanız, "mücadele edelim" dediğimiz kişilerin de, ne kadar mücadele ettiği de önemli bir sorun olarak karşınıza çıkıyor.

ABB işçisi: İşçiler patronu zor durumda bırakmadıktan sonra, grev hazırlık komiteleri kurmakla da bir şeyleri yapamayız. İşçinin iki silahı vardır. Biri iş yavaşlatma diğeri grev. Bunların kullanılması gereklidir. Bir söz vardır kaos ortamı yaratmadıkça durgunluk olmaz.

Anadolu Motor işçisi : Talebimiz tekliflerin geri çekilmesidir. İşçinin daha fazla mağdur edilmemesi. Kriz üzerine söyleyebileceğimiz çok bir şey yok. Çünkü kriz bizim değil onların krizi. Söylediğimiz gibi bedelini de biz ödemeyeceğiz.

ABB işçisi: Biz şu anda esnek çalışmalarını, telafi çalışmalarını istemiyoruz. Zaten şu anda ücret ikinci planda kalıyor. Şu anda süreci böyle değerlendiriyoruz. İnşallah da bunu çözerler. Şu sürede dirençli olmak gerekiyor, bu direnci de kırdırmamak gerekiyor, güçlü olmak lazım, bazı oyunlar oynanıyor. Bu oyunlara gelmemek lazım. Bunları düşünüyoruz. Arkadaşlar arasında da herkesin birbirine kenetlenmesini istiyoruz. Hepimiz işçiyiz sonuçta. Hepimiz aynı gemideyiz.

1. Matbaa işçisi: Kriz zaten vardı. Şu an krizin sonuçlarını görüyoruz aslında.
2. Matbaa işçisi: Kriz zaten vardı da medya bunu yansıtmıyordu. Araya Euro 2008 maçları girdi, Ergenekon davası girdi.
1. Matbaa işçisi: Bizi şimdilik etkilemedi. Bizim zaten ücretimiz düşük, 90 YTL haftalıkla çalışıyoruz. Ama bizim ustalar daha fazla etkileniyor. Bizden daha fazla para aldıkları için maaşlarını yarım yarım almaya başladılar. Bir de her gün haberlerden duyuyoruz birçok işyeri kapanıyor, birçok insan işsiz kalıyor. Yani medya yansıtmıyordu, hep olmayan sebepler araya giriyordu. Kendi içlerinde çözebileceklerini sandılar ama kriz bizi de vurdu. Amerika'daki kriz etkiledi. Çünkü Amerika'yı süper güç olarak adlandırıyorlar. Para, döviz falan hep oraya bağlı. Birçok ülkeyi etkiledi. Ama haberlerden izlediğimiz kadarıyla Türkiye'yi daha fazla etkiledi.

2. Matbaa işçisi: Amerika ile olan bağın kesilmesi lazım.
1. Matbaa işçisi: Amerika ile olan bağı kesemezsin. Binlerce dolar borç var. İthalatı azaltmak gerekiyor.

2. Matbaa işçisi: Yapamazsın ki senin topraklarını Amerika işletiyor zaten. Zonguldak'ta Kütahya'da hep sahaları var.

1. Matbaa işçisi: Üniversite mezunları iyi bölüm okuyorlar ama Zonguldak'ta kömür yataklarında çalışmak için başvuruyorlar. Bunlar da önemli. Üniversite okuyan gençlerin yükseltilmesi çabası olmalı ama hükümet bunu yapmıyor. Hükümet krizi umursamıyor. Büyük firmalar da kendi ailelerini, midelerini, geleceklerini düşünüyorlar. İşçiyi hiç düşünmüyorlar. Bu kriz olduğu zaman daha çok işçileri vuruyor, yani bizleri vuruyor.

Patronların bizden gaspettikleri servetleri ile bizim bir yıllık ücretlerimizi ödeyebilecek durumdalar. İşçilerin giderlerini karşılayabilirler. Ama bunu yapmak yerine işten çıkarıyorlar. İşçiler de "paramı alayım gideyim" demeseler, gazeteleri okusalar, ekonomiyi takip etseler, ücretlerini patronların karşılayabileceğini görebilirler ama bunu yapmayorlar. Patron diyor ki "artık sana ihtiyacım yok." İşçi bu saldırıya boyun bükmemeli. İşten atılanlar işten atılmayanlarla birlik olmalı, üretimi durdurmalı ve haklarını alabilmelidir. Bir kişi değiliz, binlerce kişiyiz. Binlerce işçi birleşebilirsek emeğimize kimse kolayından ele koyamaz.

Türkiye'deki kriz söylemleri üzerine ne düşünüyorsunuz?

Bu kriz sadece Türkiye ile bağlantılı değil. ABD'de batan 2 bankanın ve bunun Türkiye'ye yansımasından dolayı hükümet ve MESS bunu bize kriz olarak yansıtıyor. Oysa ki kriz öncesi dönemde 5-6 bin tonluk olan üretim 7,5-8 bin tona yükseliyor. Yapılan günlük üretimin hemen hemen tamamı satılıyor. Yapılan işten çıkarmaların da kesinlikle krize bağlı olmadığını düşünüyorum. Ve bu işten çıkarmalarda da bizim fabrikada örgütlü olan Türk Metal sendikasının hiçbir şekilde müdahale etmediğini ve arkadaşlarımızın da savunmasız bir şekilde işlerine son verildiğini düşünüyorum.

- Çolakoğlu'nda krizin yansımaları...

Çolakoğlu'nda 6. aydan itibaren 5 işçi ölümü gerçekleşti. 1'i kalp krizi geçirdi, 4'ü "iş kazası"ndan dolayı öldü. Sendika hiçbir şekilde müdahale etmedi, ilgisiz kaldı. Aileler mahkemeye verdi. Mahkeme süreci devam ediyor. 1 Aralık'tan itibaren 40 işçi işten çıkarıldı, tazminatları ödenerek iş hakları feshedildi. 100-110 kişi de 8 ay ücretsiz izne çıkarıldı. Sigorta primleri yatırılmadı. 8 ay sonra yeniden işbaşı yapılacağı söyleniyor.

Bizim fabrikada 4 temsilci var. Ancak ha fabrikanın genel müdürü ile konuşmuşsunuz, ha temsilciyle. İşçiyi hiç dinlemiyorlar. Bir sorun olduğunda ve dile getirildiğinde ertesi gün işçi çağrılıyor "ayağını denk al yoksa işten atarım" deniyor.

Servislerle ilgili sorunlarımız oluyor. Söylediğimizde ise işten çıkarılmakla tehdit ediliyoruz.

- Bu hak gasplarına, TİS sürecine ve krizin yansımalarına karşı neler yapılabilir?

İşçiler aileleriyle, çocuklarıyla eylem yapmalı, sokağa inmeli. Yoksa hiçbir şey olmaz. Bizim olmayan bir kriz bizlere yansıtılmaya devam edilir.

Çolakoğlu'ndan işçiler

Kadın İşçilerle Kriz Üzerine Konuştuk...

- Krizin emekçi kadınlara yansıması nedir?

Kartal'dan hizmet işçisi kadın: Krizle beraber kadınların tekrar eve kapanması ve sosyal yaşamdan daha çok kopması gündeme gelecektir. Üretimden uzaklaşan insanın düşünme kapasitesi de ve sosyal yaşama katılması da zayıflayacaktır. Böylece kadınlar birer ev kölesi durumuna düşürülecek ve sosyal bir varlık olma özelliklerinden uzaklaştırılarak yaşamın dışına itilecektir.

- Emekçi kadınlar krizin karşısında neler yapmalı?

Kartal'dan hizmet işçisi kadın: Emekçi kadınlar krize karşı örgütlenmeli. Örgütlenmek için de emekçi kadınlar fabrika, işyeri, mahallelerde krizle ilgili etkinlikler, eylemler düzenlemeli. Bu etkinliklerde ve eylemlerde krizin emekçi kadınlar üzerindeki etkileri anlatılmalı ve buna karşı bir mücadele örgütlenmelidir.

- Krizin emekçi kadınlara yansıması nedir?

Kartal'dan Modital işçisi kadın: Kadınlar bu krizden dolayı oldukça yıpranacaklardır. Özellikli çocuklu kadın işçiler bu tablodan daha çok etkilenecektir. Çocuklarının ihtiyaçlarını gideremedikleri için üzüleceklerdir. Tek başına olsalar belki bunu çok hissetmezler ancak çocuk olunca sorun yaşanır. Benim de işe girmemin en büyük nedeni çocuklarımdır. Sağlık sorunları olduğu halde ihtiyaçlarına cevap verebilmek için çalışıyorum.

- Emekçi kadınlar krizin karşısında neler yapmalı?

Kartal'dan Modital işçisi kadın: Emekçi kadınlar krize karşı sokağa çıkmalıdır. Her zaman söylüyoruz belki ama yapmıyoruz. Sokağa çıkılırsa etkili olur diye düşünüyorum.

İnka'da zincirleri koparma zamanı!

İnka yaklaşık 250'nin çalıştığı bir fabrikadır. İnka patronu fabrikayı iyi yönetiyor aslında. Son bir yıl içerisinde işlerini büyüttü. Bu büyüme ile birlikte işçi sayısı arttı. Makine ve üretimde de artışlar oldu.

Ancak bu son krizden fabrikanın da etkilendiğini söylediler. Gözle görülür bir durgunluk yaşanıyor. Son iki aydır 20'ye yakın işçi çıkartıldı. Fabrikada sendika var ama sendikaya hiç ihtiyaç duyulmuyor. İşçinin nabzını iyi tutan patron sendikayı böylece işlevsiz hale getiriyor. Yılda iki kez piknik düzenliyor, yıl sonunda eğlenceler gerçekleştiriyor, düzenli toplantılar yapıyor. Bazı sıkıntıları işçilerle işbaşı ve paydos saatlerinde 5'er dakikalık sohbetlerde paylaşıyor ve toplantılarda dile getiriyor. İşimiz ağır olmasına rağmen, birçok işçi başka fabrikalardaki çalışma koşullarına bakarak durumumuzun iyi olduğunu düşünüyor. Memnuniyetsizlik olsa bile "sorunumuzu dinleyip çözmeye çalışan bir patronumuz var" diye düşünüyor. Her şeyden önemlisi burada her şeyin bilinmesidir. Bu da insanların örgütlü olmasını etkiliyor.

Her işkonusunda düzenli eğitimler veriliyor. Özellikle sağlık ve iş güvenliği konusunda eğitim veriliyor. İşçi memnun değilse bile tek başına hareket etmenin daha doğru olduğunu düşünüyor zaman zaman. O an aklına nasıl yatarsa öyle hareket ediyor. Patron ya da ustalarla konuşuyor. Görüştüğü yetkililerle sorununu çözmemişse bir süre için üretimi düşürerek tepki veriyor. Ancak bir süre sonra o işçi de ikna oluyor ve yine eskisi gibi çalışıyor. Örgütlü olmayan fabrikalarda bazen örgütlüymüş gibi tepkilere de tanık oluyoruz. Özellikle mesaiye kalmama ya da gitmeme biçiminde tepkiler oluyor bunlar. O tepki de bir süre sonra sona eriyor. Ya güdeceksin ya gideceksin misali. "Daha iyi şartlarda çalışabiliriz" demekten ziyade diğer fabrikaların çalışma koşullarına bakarak kendi fabrikasını çalışma koşullarını iyi demek kolaycılığı gösteriliyor. Oysa bizler bu durumu meşru görmemeliyiz. Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlenmenin ve mücadelenin yolunu tutmalıyız.

İnka'dan bir işçi

Asgari ücrette 2009 orta oyunu...

Bu Oyunu Bozacağız!

Her yıl olduğu gibi bu yılda biz işçilerin talepleri gözetilmeden ve temsiliyetimiz olmadan 2009 yılında geçirli olacak asgari ücreti belirlemek için Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplandı. Aslında her şeyin önden belirlendiği bu orta oyununun ilk perdesi Kasım'ın sonunda, ikincisi ise 15 Aralık'ta sahnelendi. Toplantılarda talepler kriz bahanesinin arkasından bir bir sıralandı. İşveren temsilcisi TİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Nafiz Konuk, ekonominin içinde bulunduğu durum ve krizin etkileri gözetilerek enflasyon oranında bir artışla 'dengeli' bir zam yapılmasını önerdi. İşverenin ödeme güçlüğüne girmesine yol açacak oranda zam yapılmasına karşı olduklarını söyledi. Bu da yetmedi TİS imzalanan işletmelerde, asgari ücretin geçerli olmamasını ve asgari ücret yaş sınırının 16'dan 25'e çıkarılmasını talep etti. "Yapılacak tespit, çalışanlara ve çalıştıranlara fayda getirmenin yanında, işletmelerin varlığını korumaya yönelik de olmalıdır. İşletme olmazsa ne işveren ne işçi ne de sendika olur, geçmiş dönemlerdeki tespit biçimleri terkedilmelidir" diyerek tehditkar davrandı. Peki komisyonun diğer oyuncuları hangi temennilerde bulundular?

Çalışma Bakanı Faruk Çelik, '2009 yılı için belirlenecek asgari ücretin, komisyon tarafından çalışma barışına olumlu katkı sağlayacak, ülkemizin koşullarına uygun bir seviyede tespit edilmesini temenni ediyorum' diyerek iyi dileklerini iletti.

Bir milyonu aşkın üyesi bulunan ve Türkiye'nin en büyük sendikası olmakla övünen Türk-İş, işçiler adına "asgari ücret vergi dışı bırakılmalıdır, asgari ücretlinin bir ailesinin olduğunun da dikkate alınarak hesaplama yapılmalıdır" dedi. Aslında doğru olanı, ancak bugüne kadar hiçbir talebin arkasında durmadığını da gözetirsek pısırık bir halde cılız bir sesle söyledi. Çünkü kendi açıklamalarıyla kriz döneminde bayramdan önce 27 bin işçisinin işten atıldığını açıkladı. Peki ne yaptı? 27 bin işçisi işsiz kalırken kılını kıpırdatmayan sendika, patron temsilcilerinin tehditkar söylemlerini de sadece 'gayri ahlaki' diye geçiştirdi. Ancak tablo bu kadar masum değil.

Bugün büyük parababaları, "asgari ücret hedef enflasyon oranında arttırılsın, 25 yaşın altındakiler asgari ücret almasın" diyerek fütursuz, bir o kadar da cesaretle davranıyorlar. Hedef enflasyon oranında değildir. 25 yaşın altında kalan milyonlarca genç işçinin ücretlerinin bir anda tırpanlanması, sermayeye yeni kâr kapılarının aralanması demektir.

Bu oyunun amacı bir kez daha işvereniyle, işçi düşmanı hükümetiyle satılık Türk-İş'i ile hep bir elden sermayenin çıkarlarına hizmet etmekten başka bir şey değildir. Gerisi ne olursa olsun milyonlar işsiz mi kalmış, yoksulluk mu artmış, bununla birlikte sefalet içinde mi yaşıyorlar, onlar için hiç önemli değil. Neden olsun ki? Her sınıf kendi çıkarını korur, kendi çıkarları için tüm gücünü, iktidarını, medyasını, polisini karşıt sınıfın üzerine salar. Her savaşta olduğu gibi burada da güçlü olan kazanır. Bugün onların güçlülüğü bizim güçsüzlüğümüzdendir. Onların örgütlülüğün bizim örgütsüzlüğümüzden ileri geliyor. Sokakta, fabrikada, atölyede, sanayi sitelerinde örgütlü gücümüz bir gün balyoz gibi patronların tepelerine inecek ve alçakça hazırladıkları bu orta oyun bozacak.

Doğal gaza %82
Elektirliğe %58
Suya %200
Asgarı Ücrete %4 Zam

"Sözleşme bitti ama kötü bitti!"

Epey zamandır sözleşmeyle yatıp sözleşmeye kalkıyoruz. Taslaklar hazırlanıp işçilere açıklandığında işçilerin çoğu sevinmişti. Aşağı yukarı bütün işçiler kafasında düşündüğünün sözleşmeye yansıdığını söylüyordu. Sendikanın söylediğine göre düşük ücretli işçilerin bazıları %52 ye kadar zam alacaklardı. Eğer MESS taslağı kabul ederse ya da biz kabul ettirirsek yeni ve genç işçilerle eski işçiler arasındaki ücret farkı da önemli ölçüde kapanacaktı. Sendikanın ifadesiyle işçiler arasındaki ücret makası kapanacaktı.

Fakat bugün imzalanan sözleşmeye baktığımızda sendikanın bu söylediklerinin neredeyse hiç birinin olmadığını gördük. Ne yeni işçiler bekledikleri zammı aldılar ne de işçilerin bütününün beklediği bir zam ortaya çıktı. %22 nerede % 8 nerede?

Şimdiye kadar sendika birçok şey söyledi. "MESS'in esnek çalışma dayatmasına karşı mücadele edelim" dedi. "Bu koşulları kabul edersek aldığımız maaşların anlamı kalmayacak" dediler. Tamam dedikleri doğru, esnek çalışmayı kabul edersek köle gibi çalıştıracak patron bizi. Biz köle gibi çalışmak istemiyoruz ama aç ta çalışmak istemiyoruz. Son bir aydır tutturdular bir "kriz kriz" diye. Herkes krizi konuşuyor. İşçi de, patron da, sendika da krizi konuşuyor. Zaten ben bu kriz muhabbetinin fabrikada bu kadar yayılmasından sonra sözleşmenin kötü biteceğini anlamıştım. Çünkü eylemler yapılırken de yarım ayakla yapılıyordu. Sözleşme tıkanmış, biz eylemlerle patronu sıkıştırmaya çalışıyoruz ama patronun bize aldırdığı bile yok. Çünkü patron eylemi görmüyor bile, müdürler söylüyor patronlara "eylem şöyle oldu, böyle oldu" diye. Patronun canını yakmayan hangi eylem geri adım attırabilir ki patronlara. Yani baştan beri temsilcinin ve sendikacıların söyledikleriyle yaptıkları arasında bir tutarsızlık vardı. Biz temsilciye rahatsızlıklarımızı hep söyledik. "Grev" diyorsunuz o zaman komite kurulsun. Komiteler bilinçli işçilerden oluşsun vb. Ama temsilci işçilerle dalga geçiyor "grev, komite nedir" diye. Komite seçiminde bile kendi adamlarını alıyor temsilci. Sabah eylemleri yapıyoruz işçiler yolu kapatıyor, temsilci "aşırıya kaçmayın" diye işçileri durduruyor. İyi de milletin sabrı taşmış yolu kesmeyip de ne yapacak ki.

Sonuç olarak sözleşme bitti ama kötü bitti. Başta nasıl başladıysak sonu da öyle oldu. Sendika açıklamalarında hep büyük konuştu, şunu yaparız bunu yaparız falan diye. Bir de "bütün metal işçilerinin sendikasıyız" da dediler. Böyle büyük konuşuyorsan

hakkını vereceksin. Türk Metal Genel Başkanı Mustaf Özbek, bizim sendikayla dalga geçiyor "fotokopimize imza atacaksınız" diyorlar. Valla kimse kusura bakmasın ama dedikleri gibi oldu, bizimkiler gitti fotokopiye imza attılar. Bizimkiler hiç övünmesin. "Eylemlerimiz MESS dayatmalarının geri çekilmesini sağladı" diye. Türk Metal başkanı da söylemişti, "bu maddeleri kabul etmeyeceğiz" diye. Bu kadar büyük konuştuysak hakkını verecektik. En baştan hazırlanacaktık bugüne. Grevse grev, direnişse direniş olmalıydı. Ama sendikacılarımızın da buna hiç niyeti yok ki. Kendilerini inandırmışlar "kriz var eylem yaparsak biteriz" diye. Sendikacı böyle olunca işçi ne yapsın, ondan sonra da işçiler istemiyor demesinler, asıl sendikacılar istemiyor grevi.

Ama işin şöyle de bir yanı var. Kimin canı yanıyorsa, kim bu sözleşmenin muhatabıysa asıl o söz söylemeliydi. Yani biz işçiler. Biz sözleşme sürecinde temsilcimize birçok şey söyledik. Gerçekleşmedi. Demek ki daha güçlü söyleyecektik. Demek ki biz komiteleri kurup biz işletecektik. Yani yine birilerinin bizim adımıza söz söylemesine, karar almasına izin vermeyecektik. Önümüz kriz, önümüz işten çıkarmaların artacağı, haklarımızın daha da tırpanlanacağı bir dönem. Birçok fabrikada toplu işten atmalar var. Yer yer bu fırsatla sendikalı yerlerde sendika tasfiye ediliyor. İşte Yakacık Klinger önümüzde. Sözleşmede işçisine sahip çıkmayan sendika, temsilci varsa, bu dönemde de aynı davranacaklar. İşte tam da bu yüzden her şeyin başından sonuna kadar bizim irademiz, bizim birliğimiz bizim kararlılığımız belirleyici olacak. Bu dönem de patronların saldırganlığını, aymazlığını ancak onların can damarına vurarak zarar vererek durdurabiliriz. Ya bilinçli örgütlü mücadeleyle geleceği kazanacağız ya da diz çöküp ömür boyu köle kalacağız.

BMİS üyesi bir işçi

BMİS izlediği sendikal çizgiyi sorgulamalıdır!

Metal sektöründe yaklaşık dört aydır devam eden metal TİS'leri sonuçlandı. Bayramdan birkaç gün önce Türk Metal Sendikası ücretlere %4 ve düşük ücretlilerin saat ücretlerine 19 kuruşluk bir artışa imza attı. 23 Aralık'ta ise Birleşik Metal İşçileri Sendikası (BMİS) da benzer koşulları içeren bir sözleşmeyi imzaladı.

Aylar önce toplu sözleşme süreci yeni başlarken her iki sendika da yöntemleri farklı olsa da ücretlere ortalama yaklaşık %20-22'lik artışlar talep etmişlerdi. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın imzaladığı sözleşmede Türk Metal'in sözleşmesinden farklı olarak ikinci altı ay için TÜİK'in açıkladığı oranın yarısı yüzde olarak ücretlere yansıtılacakken diğer yarısı da işyeri saat ücreti ortalamasıyla çarpılarak yansıtılacak.

Üçüncü ve dördüncü altı aylar için ise ücretlerde enflasyon oranında artışlar sağlanacak. Esnek çalışma kapsamında değerlendirilen sosyal hakları ve çalışma düzenini ilgilendiren MESS tekliflerinin kabul edilmediği sendikalar tarafından açıklandı. Bu maddelerin kabul edilmemesi ve sözleşmeye geçmemiş olması ise sendikalar tarafından 2008-2010 dönemini kapsayan bu sözleşmenin asıl kazanımı olarak değerlendiriliyor.

MESS'in öne sürdüğü ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ortaya koyduğu mücadele sonucu geri çekildiğini ifade ettiği maddeler şöyle:

* Hafta içi yapılan fazla çalışma ücretleri oranının yüzde 100'den yüzde 75'e düşürülmesi.
* İhbar ve kıdem tazminat süreleri yasanın üzerinde uygulanan işyerlerinde yeni işe giren işçiler için sürelerin yasa sınırına çekilmesi.
* İkramiye ödemelerinin aynı ücretler gibi fiili çalışma esasına göre yapılması.
* Denkleştirme uygulanması ve bunun süresinin 4 ay olması.
* Telafi çalışması yaptırılması.

Ücretlere yapılan %4 + saat ücretlerine 19 kuruşluk artış toplamada %8'lik bir artış anlamına geliyor. Oysa sürecin başında istenenlerle sendikaların kabul ettikleri arasında yarı yarıya bir düşüş söz konusudur. Üstelik mevcut anlaşma işçilerin beklentilerini karşılamaktan da oldukça uzak. Sözleşmenin özellikle Birleşik Metal İşçileri Sendikası adına talep edilenlerin çok altında koşullarla bitmesinde kriz gündemi oldukça etkili oldu. Sendika her ne kadar esnek çalışma maddelerinin geri çektirilmesi bir kazanımdır ve bu Birleşik Metal'in kazanımıdır dese de en kritik anlarda mücadeleden uzak durarak adeta kendini bu koşullara mahkum etmiştir. Görüşmelerin orta evrelerinde ortaya koyulan mücadele pratiği grev kararının alınacağı aşamada da gösterilebilirdi ve bunun koşulları da fazlasıyla mevcuttu. 'Kriz var eğer greve gidersek biteriz' bakışı sözleşmenin bu geri koşullarda bitmesin de etkili olmuştur. Bu sorumluluk ise sendikal önderliğe aittir. Zira krize rağmen talep edilenlerin neden ancak mücadeleyle somut olarak da grevle kazanılabileceğini işçilere anlatması gereken öncelikle sendikal önderlik ve yönetimleridir. İşini kaybetme korkusu ve ekonomik olarak daha da gerileme kaygısıyla yapılacak tercihlerin işçiler açısında bir umut olmadığı bizzat sendikal mücadelenin kendi deneyimleriyle yeterince sabitti. Bakın ilk başta sözleşmeyi imzalayan Türk Metal Sendikası'na üye BOSCH ve Opsan fabrikalarında işten atma ve ücretsiz izinler gerçekleşti bile. Hem de sözleşme imzalandıktan birkaç gün sonra. Bu sonuçlar Birleşik Metal-İş Sendikası için uyarıcı olmalıydı. Bu aynı sonuçlar şimdi işçileri bekleyen en önemli tehlikeye işaret etmektedir.

Sözleşmenin bu haliyle sonuçlanması bir başka önemli gerçeğin anlaşılmasını sağlamıştır. Taban inisiyatifi ve örgütlenmesinin önemi bir kez daha açığa çıkmıştır. İşçilerin iradesine, enerjisine ve denetimine dayanmayan hiçbir mücadelenin gerçek başarılarla sonuçlanması mümkün değildir. Sözleşmenin böyle sonuçlanmasında sendikacılar hiç de işçilerin geri bilincine sığınamazlar ve sığınmamalıdır. Çünkü onların bilinçlerinin geriliğinin sorumlusu da sendikal yönetim ve mücadele anlayışıdır.

Kölelik zincirlerini kırmak, yarınlarımıza sahip çıkmak için...

Genç İşçiler Mücadele Saflarına!

Bu düzenin sömürü çarkı işçi ve emekçilerin kanı ile dönüyor. Genç işçiler, bu ücretli kölelik düzeninde ezilen ve sömürüden en fazla etkilenen kesimlerden biridir. Daha çocuk diyebileceğimiz yaşlarda kölece koşullar altında çalıştırılan emekçi çocuklarının ömrü fabrika köşelerinde tükeniyor. Hemen hepsi sigortasız, sendikasız ve her türlü sosyal haklardan yoksun olarak çalıştırılmakta. Çocuk yaştaki bu işçiler küçük ve orta ölçekli fabrikalarda, atölyelerde canı çıkarılana kadar çalıştırılıyorlar.

Genç işçiler, bugün sadece tekstil atölyelerinde ya da küçük ölçekli iş yerlerinde değil, başta metal sektörü olmakla üzere büyük fabrikalara fason çalışan işyerlerinde de baskı ve sömürü altında çalıştırılıyorlar. Tüm bu fabrikalarda çalışan çocuk ve genç işçiler, diğer işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen düşük ücretle ve sigortasız çalıştırılıyorlar. Fabrikalarda, genç işçilerin bir öteki ayağını oluşturan stajyer öğrenciler de asgari ücretin üçte biri gibi bir ücretle çalıştırılıyorlar. Birçok fabrikada ve atölyede buna benzer uygulamalar mevcut. Sanayi sitelerine ve küçük atölyelere indikçe kölece çalışma ve sömürü daha da katmerleşiyor. Baskı, zorbalık ve şiddete varana kadar her türlü insanlık dışı uygulama daha da katlanılmaz bir hale geliyor. İşçi gençliğin, çırak olarak çalışması, kölelikten farklı değildir.

Genç işçiler, sağlıksız işyerlerinde, her türlü meslek hastalığına yakalanma ve iş kazası geçirme olasılığı yüksek olan yerlerde 12 veya 15 saat süre ile çalıştırılmakta ve sömürülmektedirler. Yaşamlarını daha iyi koşullarda sürdürebilmek için, bir meslek öğrenme umudu içinde çırak olarak ve düşük ücrette çalışmaya katlanıyorlar. Ayrıca genç işçilerin tüm bu kölece koşullara katlanmalarının gerisinde, çalıştıkları işe geçici gözüyle bakmaları var. Erkekler için, askerlik kalıcı bir iş bulabilmek için büyük bir engel durumunda. Genelde meslek öğrenme ve gelece dönük bir takım sahte hayaller uğruna, ya da askere kadar çalışıp ve askerlikten sonraki zamanlarda "daha iyi bir iş" bulmak adına katlanıyorlar bu acımasız sömürüye.

Oysa şunu bilmeliyiz ki, ne bir meslek sahibi olarak bu düzende rahat bir yaşam sürebiliriz, ne de ömrümüz boyunca "insanca çalışabileceğimiz bir iş" bulabiliriz. Bu düzen ücretli kölelik düzenidir. Bir yandan iktidarda olan ve tüm üretim araçlarını özel mülkiyetinde bulundurarak milyonlarca işçi ve emekçiyi sömürerek zenginlik içinde yaşayan patronlar sınıfı, diğer yandan yaşamı var ettikleri halde yoksulluğa sürüklenen işçi sınıfı ve emekçiler.

Bu düzende gençliğe gelecek yoktur. Bu düzenin bizlere sunduğu gelecek torna tezgâhlarında ömrümüzün tükenmesidir. Bu düzende her gün canımız çıkarcasına 12-15 saat çalışmak ve karşılığında verilen sefalet ücretine katlanmaktır. Ve bu düzende bizlere sunulan gelecek orta çağ köleliğidir, "iş kaza"larına kurban gitmektir

Kapitalizmin, yaşamımızı köleleştirmesine seyirci kalmayalım. Emeğimizin aç gözlü haramiler tarafından yağmalanmasına, geleceğimizin patronlar tarafından ipotek altına alınmasına karşı mücadele bayrağını yükseltelim.

Sigortasız ve sendikasız çalışmaya son!
Zorunlu mesaiye ve uzun çalışmaya son!
Yaşasın işçilerin birliği!

-HUKUK KÖŞESİ-

ABD'de başlayıp süratle tüm dünyayı etkileyen ekonomik kriz, Türkiye'yi de derinden etkiledi. Finansal kriz nedeniyle hemen her sektörde alınan ciddi tedbirlerin ağır neticeleri, her zaman olduğu gibi önce işçi ve emekçileri vurdu. Türkiye'de Eylül ayından bu yana tam bir işçi kıyımı yaşanmakta olup kriz bahane edilerek işverenler her gün sayısız işçi ve emekçiyi işten çıkarmakta ya da aylarca ücret ödemeyerek işçinin işten çıkması için zorunlu koşulları yaratmaktadırlar. Peki bu gibi işten çıkarmalarda ya da aylarca ücretlerin ödenmemesi durumlarında işçi sınıfının hakları nelerdir?

İşçinin ekonomik koşullar bahane edilerek İşveren tarafından işten çıkarılması durumunda, işten çıkarma gerekçesi kanunda tanımlanan geçerli nedenlerden birine dayanmıyorsa, herhangi bir gerekçe olmadan iş akdini feshediyorsa işçinin dava açma hakkı vardır. Bu davalar şöyle sıralanabilir;

İŞVEREN İŞTEN ÇIKARIRSA;

• İŞE İADE DAVASI

Bu davanın açılma koşulları, işyerinde çalışan işçi sayısının 30 işçi ve daha fazla olması, işçinin haksız ve gerekçesiz olarak iş akdinin feshedilmiş olması şarttır. Eğer bir işyerinde 25 kişi çalışıyorsa ne yazık ki bu dava işten çıkarılan işçi tarafından açılmaz. Ayrıca bu dava işçi işten çıkarıldıktan sonra 1 ay içinde açılmalıdır, bu süre hak düşürücü süre olup sürenin geçmesi halinde de daha dava açılması mümkün değildir. Bu davada işçinin talepleri şöyle olacaktır; iş akdinin feshinin geçersizliğinin tespiti ile işe iadesine karar verilmesini ister. Yine çalıştırılmadığı boşta geçen süreler için 4 aya kadar ki ücret alacaklarını ister. Eğer işe başlatılmazsa dört ile sekiz ay arasında mahkemenin belirleyeceği bir tazminatın kendisine ödenmesini ister. Mahkeme işçinin haklı olduğunu ve iş akdinin gerekçesiz olarak feshedildiğini tespit ettikten sonra işveren ya işçiyi işe alır ve 4 aylık ücret alacağını öder ya da işe almaz hem boşta geçen süreler için 4 aylık ücreti öder, hem de mahkemenin belirlemiş olduğu 4-8 aylık tazminatı öder. Ayrıca kıdem ve ihbar tazminatı öder. Ayrıca işçi mahkeme kararından sonra 10 gün içinde işverene "İşe geri dönmek istiyorum" talepli dilekçe ile başvurması gerekir. 10 günü geçirirse hak kaybına uğrar. İşveren de, işçinin başvurusundan sonra 1 ay içinde de işçiyi yeniden işe başlatmak

durumundadır. Başlatmazsa yukarıda yazılan tazminatları öder.

- KIDEM VE İHBAR TAZMİNATI, VARSA AYLIK ÜCRET, FAZLA MESAİ, YILLIK İZİN, HAFTA SONU, DİNİ VE MİLLİ BAYRAM ÜCRETLERİ VE KÖTÜ NİYET TAZMİNATI TALEPLİ DAVA

İşçi, ekonomik kriz nedeniyle gerekçesiz olarak işten çıkarıldı ve işyerinde çalışan işçi sayısı 30 kişiyi aşmıyorsa, işveren tarafından ödenmesi gereken tazminatlar da ödenmemişse bu durumda işçi kıdem, ihbar tazminatı talepli dava açabilir. Kıdem tazminatı talep koşulu aynı işyerinde 1 yıl ve daha uzun süre belirsiz iş sözleşmesi ile çalışmaktır. Eğer işçi 1 yıldan az zamandır çalışıyorsa kıdem tazminatı hakkı yoktur, ancak ihbar tazminatı hakkı vardır. Kıdem tazminatı bir işçinin bir işyerinde çalıştığı her yıl için aldığı son brüt ücret üzerinden hesaplanır. Bu hesaplamaya işveren tarafından yapılan yol, yemek, giyim, yakacak gibi düzenli yardımlarda katılır.

İhbar tazminatı talebi ise kanuna göre ise 0-6 ay arasında çalışan işçi için 2 hafta, 6 ay-1,5 yıl arası 4 hafta, 1,5 yıl- 3 yıl arası 6 hafta , 3 yıl ve daha fazla çalışılmış olması halinde 8 hafta olarak hesaplanır. Bu

süreler sözleşme ya da toplu iş sözleşmeleriyle artırılmışsa o zaman artırılan süreler üzerinden ihbar tazminatı hesaplanır. İhbar tazminatının işçinin hak etmesi için deneme süresi şartı öngörülmediyse 1 gün dahi çalışması yeterlidir.

İşçi kıdem ve ihbar tazminatı ile birlikte alamadığı fazla mesai ücretlerini, yıllık izin ücretlerini, hafta sonu ve dini, milli bayramlar ücretlerini de mahkemeden talep edebilir. Yine aylık ücreti ödenmemişse bu ücretleri bu davayla birlikte talep edebilir. Bu taleplerin ispatında en önemli delil aynı işyerinde çalışan diğer işçilerdir.

4857 Sayılı Kanunun 17. maddesi gereğince işveren, işçiyi bir takım haklardan yoksun bırakmak, hak ve özgürlüklerini kullanmasını engellemek amacıyla fesih hakkı kötüye kullanarak işçinin iş akdini feshetmişse bu gibi durumlarda kötü niyet tazminatı da talep edilebilir. Örneğin; hamile kaldığı için, emzirme iznine ayrıldığı için, iş kazası geçirdiği için, işten ayrılan bir işçinin açmış olduğu davada tanıklık yaptığı için, sigortasız çalıştırıldığını gerekli mercilere bildirdiği için işten çıkarılan ama ekonomik kriz bahane edilerek iş akitleri feshedilen işçiler ayrıca işveren aleyhine mahkemeden kötü niyet tazminatı da talep edebilirler.

Bir daha ki haftaya işçinin işten kendisinin ayrılması durumlarına yine toplu işten çıkarmalara değineceğiz.

Avukat Zeycan Balcı Şimşek

Çırak Osman'ın Türküsü

patron amca patron amca
hergün ala şafakta düşüyorum yollara
gözlerim kan çanağı karnım aç
bir elimde azığım ötekinde izmarit
yürüyorum uyuyan perdelere baka baka
şentepe'den ostim'e kadar

patron amca patron amca
onüç yaşındayım adım osman
ilim yozgat
ekin tarlasında alıç ağacının gölgesinde doğmuşum
ağzı yeşil ot kokan orakla kesmişler göbeğimi
daha yaşıma basmadan
üstü açık bir kamyonla
it gibi titreyerek girmişim ankara'ya
yılan gibi soğuk şentepe sırtlarında
üşümeyeyim hastalanmayayım diye
bir yorgan gibi örtmüş üstüme gövdesini anam

patron amca patron amca
duyduğuma göre
senin de bir oğlun varmış benim yaşımda
boyu benim boyumun iki katıymış
yalan değilse yalaka ramazan'ın söyledikleri
yirmi kilo da fazlası varmış benden
her sabah muzlu süt içer
tereyağ bal yermiş
tiril tiril urbalar içinde gidermiş özel bir okula
mercedes arabanın arka koltuğunda
kapısını şoför açar
çantasını şoför taşırmış sınıfa kadar
yaşına bakmadan
mıncıklarmış kızların çıplak bacaklarını
satılmış ustanın beni dövdüğü saatlerde

patron amca patron amca
dediğine göre
çok çalışana daha çok veriyormuş allah
ama sen hiç çalışmıyorsun ki
ya dediğin doğru değil aldatıyorsun bizi
ya da sen bir hırsızsın çalıyorsun emeğimizi

fabrikaya girdiğimden bu yana
ne Pazar ne bayram tatilim var
hergün on saat iş iki saat yürüyüş
karşılığında iki sigara parası
küfür dayak cabası
anlat bana anlat bu nasıl iş

patron amca patron amca
evimiz şentepe'nin tam tepesinde
yolu yokuş mu yokuş
her gece bacaklarım katlana katlana çıkıyorum
etim senin kemiğim babamın
ben sizden çocukluğumu.. çocukluğumu istiyorum

Alişan Ata

Kriz bahanesiyle işten atma saldırıları sürüyor!

EKSEN MAKİNA: Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Eksen Makine'de 250 kişi çalışmaktaydı. Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu 250 işçinin 100'ünü sözleşmeli işçiler oluşturuyor. Sözleşmeli işçilerin tamamının işine parça parça son verildi. Eksen Makine'de küçük ev aletleri üretiliyor.

SANKO: Pendik'te üretim yapan Sanko Fabrikası'ndan 85 işçinin işine son verildi. Türkiye genelinde ise aynı fabrikadan 650 işçinin işine son verildi. Bu fabrikada kombi ve soğutma parçaları üretiliyor.

ONUR ELEKTRONİK: Kurtköy'de bulunan fabrikada 100'e yakın kişi çalışıyordu. Patron kriz bahanesiyle uzun süre işçilerin ücretlerini ödemedi. İşçilerin bir kısmı ücret alamadıkları için işten ayrıldı. Bir kısmının da patron işine son verdi. Buradan da toplam 75 işçi işsiz kalmış oldu. Bu fabrikada elektrik sayacı üretiliyor. Ağırlıklı olarak kadın işçi çalışıyor. Şimdi 25 işçi çalışıyor. Çalışan işçiler 4 aydan beri paralarını alamıyor.

HONDA: Kocaeli'nde üretim yapan fabrikada 1700 işçi çalışıyordu. İşveren 650 işçiyi 2 haftalık ücretsiz izne çıkardı. Şu an üretim 1050 işçiyle devam ediyor. Her an işçi çıkarmaların yaşanacağı fabrikada bayramdan sonra 1 hafta üretime ara verecek.

NOVA REKLAMCILIK: Reklâm panoları, stantlar ve dekorasyon üzerine üretim yapılan fabrikada yakın zamana kadar 700 civarında işçi çalışıyordu. Bayramdan önceki günlerde işyerinden 86 işçi çıkarıldı. Bayramdan sonra işçi atımlarının devam etmesi bekleniyor.

SARDOĞAN: Kurtköy'de alüminyum, flanş, hayvan sulukları, dirsekler vb. birçok parça üretilen fabrika yakın zamana kadar geceli -gündüzlü çalışıyordu. 250 civarında işçinin çalıştığı fabrikada şu anda 150 civarında işçi çalışıyor.

DOSTEL MAKİNE: Gebze Şekerpınar hattında makine imalatı yapan metal işletmesinde önce 30, ardından 40 işçi daha çıkarıldı. İşyerinde toplam 250-280 işçi çalışıyordu.

OPSAN: Gebze'de kurulu bulunan ve Ford'a otomobil parçası üreten işyerinde şimdiye kadar 40 işçi çıkarıldı. İşçiler işten atma saldırısının devam edeceğini ifade ediyorlar.

FORD OTOSAN: Haziran ayından itibaren işten çıkarmalar başladı. Haziran ayında 500 işçinin işine son verildi. Kriz bahanesiyle tekrar 500 işçiyi daha işten çıkartılacak.

Yine aynı fabrikada 600 sözleşmeli işçinin işine son verildi. Daha sonra 700 işçi işten çıkarılacak. Türk Metal Sendikası'nda örgütlü olan fabrikada sendika yetkileri işten çıkarmalar karşısında "yapacak bir şeyimiz yok" diye açıklama yaptılar.

TEZCAN GALVANİZ: Kocaeli'nde bulunan ve BMİS'te örgütlü olan Tezcan Galvaniz Fabrikası'ndan 39 işçi işten çıkarıldı. İşçiler fabrika önünde beklemeye devam ediyorlar. 30 Kasım'da işçiler fabrika önünde beklerken devletin kolluk güçleri tarafından gözaltına alındılar.

PHİLİPS: Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve BMİS'te örgütlü Philips fabrikasının yönetimi "31 Aralık 2008 tarihinde fabrikanın kapanacağı" açıkladı. Fabrikanın kapanması ile birlikte 150 işçi işsiz kalacak. Philips işçileri fabrikanın kapılma kararına karşı eyleme geçti.

İNKA: Şekerpınar sanayi havzasında kurulu bulunan fabrikanın başlıca üretimi cıvata olmakla birlikte bağlantı elemanların üretimi de yapıyor. Perçin, saplama, kelepçe vb. araçların üretiminin yapıldığı fabrikada, son bir ay içinde 20'nin üzerinde işçi işten atıldı. İki vardiya halinde çalışan fabrika bayramdan önce tek vardiyaya düşürüldü.

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği

Fahri Korutürk Cad. Gürpınar Sok. 26/1 Karlıktepe-Kartal

Tel: (0 534) 843 96 79 email: ayipiscibulteni@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 384 * Fiyatı: 25 YKr * Aralık 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92